

RHÉDEY GÁBOR

Őszül

*Mondataink egy ideje artikulálatlanul,
tartalmas jelentés nélkül buknak ki belőlünk.
Mintha ablaktáblák közé szorult legyek:
idegesít dongó vergődésük. Nézem, ahogy
végtelenül ránk olvad, áttetszővé lesz a szoba.
Mézvastag falaival maga az augusztusvég –
Tányér és kanál lassan, morzsástól
süllyednek az asztalba.*

*Némi cukor, férges gyümölcs és szalicil:
A túlélés évszaka következik. A heves széllokések
és lassú esőzések ideje, mikor ólmot nyel a föld.
A sikerültebb fotók és gesztusok íze lassan vegyül
a polcok hátsó zugaiban, beszárad, címkéssel
ragasztja teli üvegeinket a dolgoz képzelet.*

Körkép

*Mindig csak a kocsmá, a villamos, a park:
Ezek az állandósult közbelyek.
Meg a könyvélmény és hormonparancs,
Ami hozzájuk elvezet.*

*Az egyetememes alibi-évek
És a csillámporos éjszakák:
Ahogy a lányok mint felmosórongy
Isszák fel minden szavát*

*A széttartó személyiségnek
És a versnek itt, ami én vagyok –
A háttérben cigitől nevetős,
Sörön hizlalt angyalok.*

A tékozló

*Szavaink átnedvesednek és szétomolnak lassan,
Mint a betűtészta zsíros leveslében. Kortyonként
szivárog el a konkurencia, egyedül maradunk
a példázatnyi történet szereplőinek.*

*Nem rendelhetők többé kedves neveimhez arcok:
holt súly lett kezemben a maroktelefon.
Mióta nem hívhatók nyerőszámaim, meggyöngült a térerő:
faragatlan tömbökben zubog le az égbolt,
egy arc pillanatai vannak rajtuk kifaragva.*

*Zavar támad az ellátórendszerekben: nem
vagyok éhes és nem vagyok szomorú. Egyszerűen
tartok hazafelé, a villanyoszlopok felfeszített bordák:
dobog alattuk távolról, egy elrepedt csövön át
valahol megállíthatatlanul szivárog a megbocsátás.*

